
Kan disse Øjne lyve?

Skuespil i 5 Akter af Christian Nobel

Officin:

Nordisk Films Compagni,

København

Isenesat af Nordisk Films Compagni's fremragende Instruktør

A. V. S A N D B E R G

PERSONERNE

Dr. juris Grev Egil Trolle.. Gunnar Tolnæs
 Grev Preben, hans Onkel.. Philip Bech
 Grevinde Adelgunde..... Annie Foght-Jensen
 Den Fremmede..... Egill Rostrup
 Rigi..... Maiken Katia

Kan disse Øjne lyve?

Den unge Besidder af Grevskabet Egilsholm, Dr. juris. Grev Egil Trolle, er for første Gang i sit Liv alvorlig forelsket. Det staar ham dog ganske klart, at følger han sit Hjertes Stemme, støder han hele sin højfornemme — og meget snæversynede — Familie fra sig, — for Genstanden for hans dybe Følelser optræder nemlig paa en mondæn Variété, og det eneste, han ved om hende, er det lidet, at hun hedder — eller kalder sig — Rigi. Foreløbig giver han sig dog ikke Tid til at nære større Skrupler i den Anledning, — han har nemlig nok at gøre med at finde ud af, hvorledes han skal bære sig ad med at vinde den Tilbedte! . . . Hans ihærdige Forsøg paa at nærme sig hende falder ret uheldigt ud, — og først da hun faar Vished for, at hans Optræden ikke er dikteret af et tilfældigt Lune, opgiver hun sin afvisende Holdning. Og Egil er lykkelig! Før i hendes Øjne — hendes vidunderlige, dybe og klare Øjne — læser han, at hans Kærlighed bliver gengældt . . .

Hans aldrende Onkel, der baade er Pebersvend og

Skeptiker, holder dog ikke rigtig af den Udvikling, Sagen tager, — og hans Betænkeligheder deles ganske af hans Søster, den dydsirede Grevinde Adelgunde, der ogsaa har fundet et Asyl paa Egilsholm. — Det værdige Søkendepar er vel nok forberedt paa, at Nevøens Kærlighedshistorie tager en Ende med Forskrækkelse, — men de gaar dog omtrent fra Sans og Samling, da Egil en skønne Dag fører Rigi ud paa Godset og lader dem vide, at de i hende

maa se hans tilkommende Hustru. — — —

Til den Fest, ved hvilken Forlovelsen højtideligt skal deklareres, lykkes det ham med noget Besvær at samle hele sin Slægt, — men ingen af Gæsterne lægger Skjul paa deres Foragt for det „Pigebarn“, der lige er sprunget fra Variétéen og ind i deres eksklusive Kreds.

En Medaillon, der findes i hendes Besiddelse, og i hvilken et adeligt Vaaben er indgraveret, overbeviser ganske de mistænksomme Familiemedlemmer om, at „Mesalliancen“ virkelig er en højst forægtelig Skabning, siden hun kan have modtaget en saa intim Gave, og de gør, hvad de kan, for at „aabne“ den forelskede Ynglings Øjne . . . . Men han tror fuldt og fast paa sin Udkaarne, og snart er Forlovelsen en Kendsgerning . . . . Rigi bliver boende paa

Egilsholm, medens Forberedelserne til Brylluppet træffes, og Egil føler sig sikker paa hende og paa sin fremtidige Lykke som aldrig før. — Men en skønne Dag sker der noget, der faar hele hans Lykkeslot til at styrte i Grus . . . . Rigi forlader under mystiske Omstændigheder Slottet, og hendes Afskedshilsen til ham, for hvem hun var Livet, er nogle fattige og uforklarlige Ord, hun har kradset ned paa en Seddel:

„Jeg er rejst bort med den Mand, jeg har givet mit Løfte. Tilgiv mig.
Rigi.“

Egil forstaar intet uden det ene, — at hun maa have spillet Komedie for ham hele Tiden, — at hendes Øjne har løjet, — at deres Smil har været Forstillelse og deres Vemod Beregning. — Og han hader hende fra det Øjeblik, — hader hende, der har dræbt hans Tro paa Menneskene. Men Onkel Preben og Tante Adelgunde og de andre værdige Familiemedlemmer triumferer! — — —

Sommeren dør — og det bliver Efteraar, som det allerede længe har været det i Egils Sjæl. — Han har ikke kunnet finde Lægedom for sit syge og forpinte Sind, — og hans Tanker er altid hos hende, i hvem han saa Indbegrebet af Skønhed og Renhed, men som havde vist sig

hans Kærlighed uværdig. — — — En Aften, da Fortvivelsen og Livsleden truer hans Forstand, sker det underlige, at han finder en svag og lidende Kvinde paa Trappen uden for sin Stue. Og denne Kvinde er Rigi. — — — Hun har slæbt sig hen til hans Tærskel, fordi hun ikke vilde, at han skulde dømme hende, før han vidste alt og forstod alt. — Og i Stedet for at piske hende bort, som han har svoret at gøre, om hun nogensinde vovede at komme

tilbage, bukker han atter under for den Trolddom, der er i hendes Øjne, og lytter til hendes Skriftemaal.

— — —
Han faar at vide, at hendes virkelige Navn er Komtesse Sonja Mirko, og at hun i sin Tid flygtede fra sit Barn-domshjem for at undgaa sin foragtelige Fætter, Grev Micael Mirko, hvem hun ved sin Faders Dødsleje havde lovet at ægte. For at skjule sig gik hun til Scenen, og saa var det, at hun traf Egil og kom til at elske ham. Hendes inderlige Haab om nu at komme i sikker Havn gik imidlertid ikke i Opfyldelse, — Micael fik hende opsporet og skaffede sig Adgang til Egilsholm. Hans Ord om, at man ikke kan flygte fra et Løfte, man har givet en Døende, om man end rejser til Verdens Ende — undlod ikke at gøre Ind-

tryk paa hende, og halvt med — halvt mod sin Vilje — lod hun sig føre bort. — — —

Men fra det Øjeblik var Tilværelsen en Lidelse — et Helvede — for hende, og skønt det var hendes Hensigt at ofre sig, kunde hun dog ikke faa sig til det, men søgte for anden Gang sin Frelse i Flugten. — — —

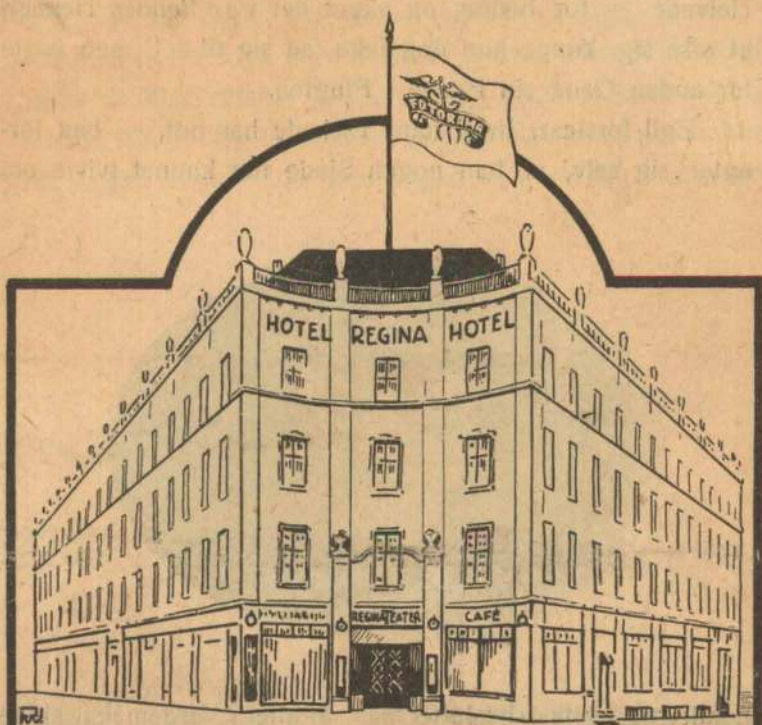
Egil forstaar, hvad hans Elskede har lidt, — han foragter sig selv, at han nogen Sinde har kunnet tvivle om

hende, og er fast besluttet paa, at intet i Verden skal skille dem mere. Men i det samme hænder det overraskende og forfærdelige, — at Sonja bliver arresteret som mistænkt for at have dræbt sin Fætter! Lidt efter, at hun er flygtet fra ham, er han bleven fundet død, — myrdet, — og alt tyder paa, at hun maa være den Skyldige. Egil er den eneste, der tror paa hende, — og han paatager sig nu den vanskelige Opgave at opklare Mordsagen. Og takket være den Energi og Snarraadighed, som Kærligheden forlener ham med, lykkes det ham virkelig — paa en højst overraskende Maade — at bringe Sandheden for Dagen. — —

Ved Micaels Død er det sidste Baand, der bandt Sonja til Fortiden, løst — og uden Angst og Bekymring tør hun gaa ind til den Lykke, der venter hende.

REGINA · KOMPLEKSET
AARHUS

DUBLET

Tilgængeligt på Det Danske Filminstitut

Kan disse Øjne lyve?

Skuespil i 5 Akter af
Christian Nobel

Officin Nordisk Films Compagni, Kbhvn.

Iscenesat af
Nordisk Films Compagnis fremragende Instruktør
A. V. SANDBERG

PERSONERNE:

Dr. juris Grev Egil Trolle . . . Gunnar Tolnæs
Grev Preben, hans Onkel . . . Philip Bech
Grevinde Adelgunde . . . . . Annie Foght-Jensen
Den Fremmede . . . . . Egill Rostrup
Rigi . . . . . Maiken Katia

Kan disse Øjne lyve?

Den unge Besidder af Grevskabet Egilsholm, Dr. juris. Grev Egil Trolle, er for første Gang i sit Liv alvorlig forelsket. Det staar ham dog ganske klart, at følger han sit Hjertes Stemme, støder han hele sin højfornemme — og meget snæversynede — Familie fra sig, — for Genstanden for hans dybe Følelser optræder nemlig paa en mondæn Variété, og det eneste, han ved om hende, er det lidet, at hun hedder — eller kalder sig — Rigi. Foreløbig giver han sig dog ikke Tid til at nære større Skrupler i den Anledning, — han har nemlig nok at gøre med at finde ud af, hvorledes han skal bære sig ad med at vinde den Tilbedte! . . . Hans ihærdige Forsøg paa at nærme sig hende falder ret uheldige ud, — og først da hun faar Vished for, at hans Optræden ikke er dikteret af et tilfældigt Lune, opgiver hun sin afvisende Holdning. Og Egil er lykkeligt! For i hendes Øjne — hendes vidunderlige, dybe og klare Øjne — læser han, at hans Kærlighed bliver gengældt . . . .

Hans aldrende Onkel, der baade er Pebersvend og Skeptiker, holder dog ikke rigtig af den Udvikling, Sagen tager, — og hans Betæneligheder deles af den Udvikling, Sagen tager, — og hans Betæneligheder deles ganske af hans Søster, den dydsirede Grevinde Adelgunde, der ogsaa har fundet et Asyl paa Egilsholm. — Det værdige Søskenepar er vel nok forberedt paa, at Nevøens Kærlighedshistorie tager en Ende med Forskrækkelse, — men de gaar dog omtrent fra Sans og Samling, da Egil en skønne Dag fører Rigi ud paa Godset og lader dem vide, at de i h e n d e maa se hans tilkommende Hustru. — — —

Til den Fest, ved hvilken Forlovelsen højtideligt skal deklareres, lykkes det ham med noget Besvær at samle hele sin Slægt, — men ingen af Gæsterne lægger Skjul paa deres Foragt for det »Pigebarn«, der lige er sprunget fra Variétéen og ind i d e r e s eksklusive Kreds.

En Medaillon, der findes i hendes Besiddelse, og i hvilken et adeligt Vaaben er indgraveret, overbeviser ganske de mistænksomme Familiemedlemmer om, at »Mesalliancen« virkelig er en højst foragtelig Skabning, siden hun kan have modtaget en saa intim Gave, og de gør, hvad de kan, for at »aabne« den forelskede Ynglings Øjne . . . . Men han tror fuldt og fast paa sin Udkaarne, og snart er Forlovelsen en Kendsgerning . . . . Rigi bliver boende paa Egilsholm, medens Forberedelserne til Brylluppet træffes, og Egil føler sig sikker paa hende og paa sin fremtidige

Lykke som aldrig før. — Men en skønne Dag sker der noget, der faar hele hans Lykkeslot til at styrte i Grus . . . . Rigi forlader under mystiske Omstændigheder Slottet, og hendes Afskedshilsen til h a m, for hvem hun var Livet, er nogle fattige og uforklarlige Ord, hun har kradset ned paa en Seddel:

»Jeg er rejst bort med den Mand, jeg har givet mit Løfte. Tilgiv mig. Rigi.«

Egil forstaar i n t e t uden det ene, — at hun maa have spillet Komædie for ham hele Tiden, — at hendes Øjne har løjet, — at hendes Øjne har løjet, — at deres Smil for ham hele Tiden, — at hendes Øjne har løjet, — at deres Smil har været Forstillelse og deres Vemod Berægning. — Og han hader hende fra det Øjeblik, — hader h e n d e, der har dræbt hans Tro paa Menneskene. Men Onkel Preben og Tante Adelgunde og de andre værdige Familiemedlemmer triumferer! — — —

Sommeren dør — og det bliver Efteraar, som det allerede længe har været det i Egils Sjæl. — Han har ikke kunnet finde Lægedom for sit syge og forpinte Sind, — og hans Tanker er altid hos h e n d e, i hvem han saa Indbegrebet af Skønhed og Renhed, men som havde vist sig hans Kærlighed uværdig. — — — En Aften, da Fortvivlelsen og Livsleden truer hans Forstand, sker det underlige, at han finder en svag og lidende Kvinde paa Trappen uden for sin Stue. Og denne Kvinde er Rigi. — — —

har svoret at gøre, om hun nogensinde vovede at komme tilbage, bukker han atter under for den Trolddom, der er i hendes Øjne, og lytter til hendes Skriftemaal. — — —

Han faar at vide, at hendes virkelige Navn er Komtesse Sonja Mirko, og at hun i sin Tid flygtede fra sit Barn-domshjem for at undgaa sin foragtelige Fætter, Grev Micael Mirko, hvem hun ved sin Faders Dødsleje havde lovet

at ægte. For at skjule sig gik hun til Scenen, og s a a var det, at hun traf Egil og kom til at elske ham. Hendes inderlige Haab om nu at komme i sikker Havn gik imidlertid ikke i Opfyldelse, — Micael fik hende opsporet og skaffede sig Adgang til Egilsholm. Hans Ord om, at man ikke kan flygte fra et Løfte, man har givet en Døende, om man end rejser til Verdens Ende, — undlod ikke at gøre Indtryk paa hende, og halvt med — halvt mod sin Vilje — lod hun sig føre bort. — — —

Men fra det Øjeblik var Tilværelsen en Lidelse — et Helvede — for hende, og skønt det v a r hendes Hensigt at ofre sig, kunde hun dog ikke faa sig til det, men søgte for anden Gang sin Frelse i Flugten. — — —

Egil forstaaer, hvad hans Elskede har lidt, — han foragter sig selv, at han nogen Sinde har kunnet tvivle om hende, og er fast besluttet paa, at intet i Verden skal skille dem mere. Men i det samme hænder det overraskende og forfærdelige, — at Sonja bliver arresteret som mistænkt for at have dræbt sin Fætter! Lidt efter, at hun er flygtet

fra ham, er han bleven fundet død, — myrdet, — og alt tyder paa, at h u n maa være den Skyldige. Egil er den eneste, der tror paa hende, — og han paatager sig nu den vanskelige Opgave at opklare Mordsagen. Og takket være den Energi og Snarraadighed, som Kærligheden forlener ham med, lykkes det ham virkelig — paa en højst overraskende Maade — at bringe Sandheden for Dagen. — —

Ved Micaels Død er det sidste Baand løst, der bandt Sonja til Fortiden, — og uden Angst og Bekymring tør hun gaa ind til den Lykke, der venter hende.

BT
r ef

AN. L. IMRICH, BORTVIKERS
VESTERBORGES 93
KØBENHAVN S.

Nyt Program.
fra Tirsdag den 10. November.

Vore vingede Venner.

**Kan disse
Øjne lyve?**

Skuespil i 5 Akter af
Christian Nobel

Officin: Nordisk Films Compagni, København

Isenesat af Nordisk Films Compagnis fremragende
Instruktør

A. W. Sandberg.

Personerne:

Dr. juris Grev Egil Trolle	Gunnar Tolnæs
Grev Preben, hans Onkel	Philip Bech
Grevinde Adelgunde	Anne Foght-Jensen
Den Fremmede	Egil Rostrop
Rigi	Maiken Katia

Tirsdag, Onsdag, Torsdag, Fredag Kl. 8

How does your eye see?

How does your eye see 1920

MIRRORS OF THE SOUL

From the Novel by Chr. Nobel
A "Nordisk Special" Production

6 in (6x9)

KATE REISE
AS
"RITA"

til side 347

FOREWORD

A WOMAN'S EYES are the Mirrors of her Soul and in their depths every thought and emotion are expressed. In Rita's eyes are seen innocence, but her mouth shows that she has passed through a bitter experience. On his deathbed her father extracts a promise that she will marry her cousin, Michael, a brute. She runs away and meets a young, well-born and upright man. Mutual love springs up and a marriage is arranged. Before this takes place, Michael tracks her and forces her to fulfil her promise to her father. Driven to desperation she goes to her lover. The story shows how she is arrested for the murder of her husband and how through her lover's cleverness and devotion she is eventually cleared and gains happiness. Fine acting, good photography and sumptuous settings make "Mirrors of the Soul" an attractive proposition to all good showmen.

G. S. TOLNESS

AS

"Sir Nigel Thorpe"

THE STORY

SIR NIGEL THORPE, the young owner of Thorpe Hall, has fallen deeply in love. All he knows about the beloved one, is that her name is Rita and that she is a dancer at the Phoenix Theatre; but he knows very well that if he marries her he must expect a quarrel with his family which is as old-fashioned and narrow-minded as it is distinguished.

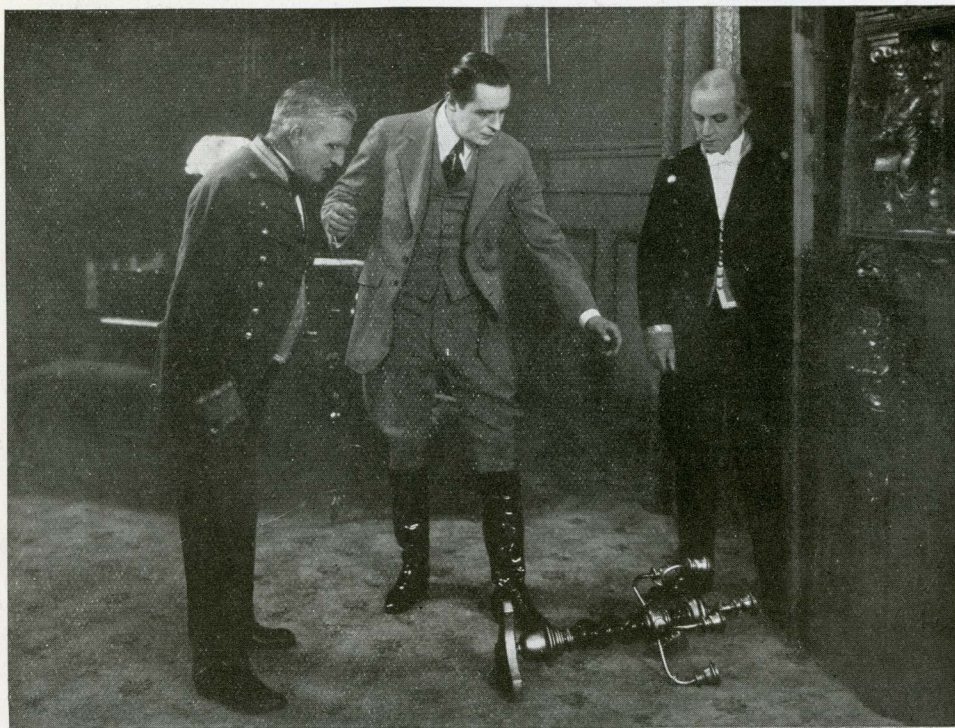
At present, however, he has no time to worry about his family; he has plenty to do in trying to win the affection of the girl he loves. His energetic attempts to make her closer acquaintance are at first unsuccessful, and not until she feels certain that his courtship is not a mere caprice, does he receive the slightest encouragement. And Nigel is happy, for he reads in her eyes—her wonderful deep and bright eyes, that his love is returned.

His uncle, a confirmed bachelor and a great sceptic as far as women are concerned, is very uneasy over the affair and Ann, his prim elderly sister, shares his anxiety. The brother and sister have found a home at Thorpe Hall, where they keep house for the young baronet, and one day they are dumbfounded when Nigel takes the "dancing-girl" to see his home and family, and introduces her as his future wife.

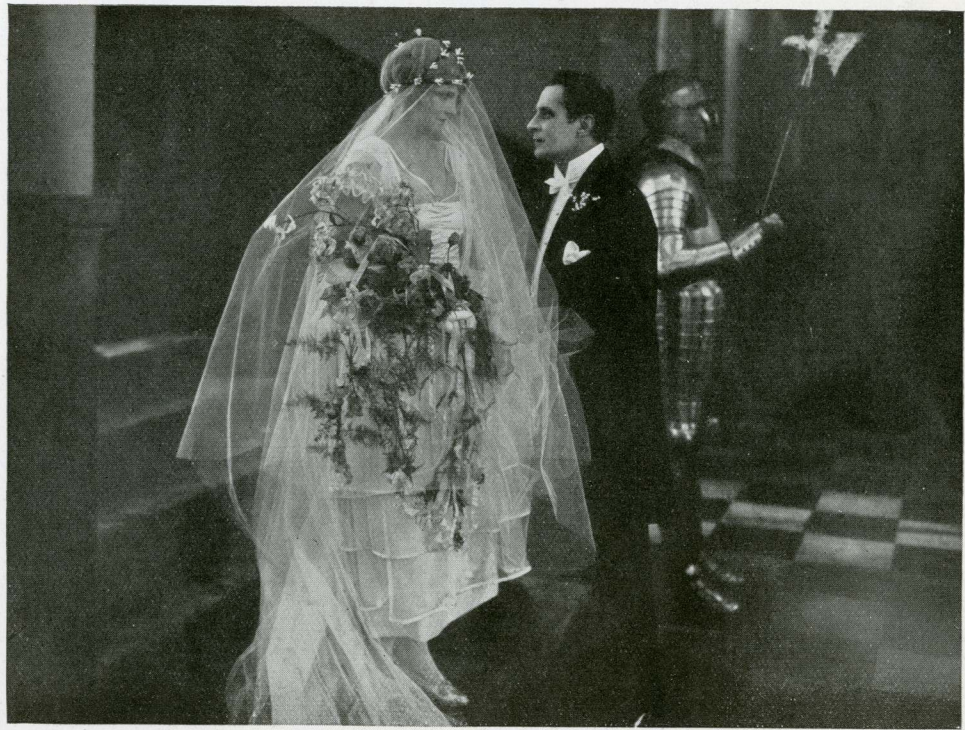
Some time later he invites the whole family to a dinner-party in honour of his engagement. The guests arrive, but make no secret of the contempt in which they hold the "dancing-girl" who has sprung right from the stage into their exclusive family circle. A locket which is found in Rita's possession and on which a coat of arms is engraved, convince the suspicious members of the family that the bride-to-be, having accepted so valuable and intimate a gift from someone is "quite impossible" and they do everything in their power to open the eyes of their young relative. But Nigel believes implicitly in his sweetheart, and soon the engagement is an accomplished fact. Rita remains at Thorpe Hall during the wedding preparations, and Nigel believes firmly in her and in his future happiness. But one day a thing happens that lays all his dreams in ruins. Rita leaves the house suddenly, and a few astonishing words on a piece of paper are all that she has left for the man to whom she meant life and light and happiness.

Sir Nigel is forced to the conclusion that she must have been playing a part; that her wonderful eyes have been lying all the time and that behind her smiles and tears had been falsehood and deceit. And from that moment he hates her—she has killed his faith in all woman-kind. But Uncle Philip and Aunt Ann and all the rest of the family are triumphant.

The summer dies away, and winter seems to set its chill hand on Sir Nigel's heart. He has found no comfort for his distressed mind, and his thoughts are always of the woman who had seemed the very incarnation of truth and purity, but who nevertheless had robbed and scorned him.

One evening, when his despair and disgust of life are torturing him more than ever, he finds outside his door a weak and suffering

woman. This woman is Rita, who has dragged herself to his house, because she could not bear to think that he should condemn her without knowing and understanding how everything had come about. And instead of driving her away with the horse-whip as he had sworn to do if ever she dared to come back, he succumbs once more to the charm of her wonderful eyes, and listens to her confession. He learns now that her real name is Countess Sonia Marlowe and that once she fled from the home of her childhood in order to escape from her worthless cousin, Count Michael Marlowe, whom she had promised her dying father to marry. In order to hide herself she had gone on the stage under an assumed name, and then had met Nigel and learned to love him. But, just as she was hoping the past was done with for ever, Michael had traced her to Thorpe Hall. He had told her that she could never escape the promise she had given to her dying father, even if she went to the end of the world; and half of her own will, half against it, she let him take her away and marry her. Ever since, life had been a torture to her and at last, goaded to desperation, she fled for the second time.

Nigel understands now all that she has suffered and he reproaches himself bitterly for having mistrusted her. But now a terrible and most unexpected thing happens. Sonia is arrested, on suspicion of having murdered her husband. Count Marlowe had been found dead immediately after her departure, and everything points to her guilt. Sir Nigel alone believes in her, and he now undertakes the difficult task of clearing up the mystery. Thanks to his ingenuity and resource, and inspired by his great love, he succeeds in solving the mystery and proving her innocence.

By Michael's death, all Sonia's ties with the past are broken, and she is free to contemplate the peace and happiness the future holds in store for her.

Kan disse Øjne lyve?
(Der er en Trolddom i dit Øje.)

1. Der er en Trolddom i dit Øje. Kan disse Øjne lyve?
Skuespil i 5 Akter.
af
Chr. Nobel.
2. Iscenesat af A. W. Sandberg.
3. Kan disse Øjne lyve?
4. Kan disse Øjne lyve? - Var deres Smil Forstillelse? - Var deres Vemod Beregning? ...
Om dette handler denne Film.
(Rigi... Maiken Katia) (Kate Riise)
5. Dr. juris Grev Egil Trolle, som foruden Grevskabet Egilsholm, ejede en lys Tro paa Menneskene..... (Gunnar Tolnæs).
6. Hans Onkel, Grev Preben, en inkarneret Pebersvend, som ikke delte sin Nevøs ideale Tro paa Menneskeheden. (Philip Bech)
7. Egil interesserede sig stærkt for Menneskesjæle og Menneskeøjne. - Og i Aften var det særligt eet Par Øjne...
8. -Jeg kender ikke Grev Trolle. Det maa være en Misforstaelse!
9. -Det er vist meget taktløst at -- at jeg finder Dem saa dejlig - Det er smagløst - maaske...
10. -Jeg tager Deres "Nej" som en Straf, jeg har fortjent, og beder Dem ydmygt dømme mig mildere, - hvis jeg endnu en Gang skulde blive taktløs!
11. -Jeg kender Kvinderne, min Dreng. - Hun er farlig. - # Naar de siger "Nej", saa mener de "Jo" - og omvendt. - Min Irmelin sagde ja første Gang, jeg friede, men hun vilde alligevel ikke, - Gudskelov!
12. Næste Aften paa Egilsholm...
- 12a ...blev tilbragt paa den sædvanlige løsslupne Maade.
13. Grevinde Adelgunde. En Dame, som absolut aldrig kom paa Varieté.
(Annie Foght-Jensen)
14. -Du er mat, Egil!
15. -Ja - Jeg er mat. - Jeg - har - overgivet mig!
16. -Tror du ogsaa, at Øjnene er Sjælens Spejl?
17. -Jae - det siger man jo...
18. -Farvel!
19. Ved at køre 90 Kilometer i Timen var det lykkedes Egil at maa ind til Byen, inden.....
20. -Han er gaaet. Han spurgte, om Øjnene var Sjælens Spejl - og saa gik han!
21. -Hm! - Naa! - Ja, jeg kender .....Hm!
- 21a -...Sjælens Spejl. -- Hm! - Saa er han ude og spejle sig!
- 22x
22. - De er i Grand-Toilette. Ventede De nogen i Aften?
23. -Ja - Dem!
24. -Og jeg nænnede ikke at sige nej tredie Gang!
25. -Ja, det er sørgeligt, som hun ser knagende godt ud - vil jeg sige dig. - Og Egil er altfor demokratisk! - # Det # kan godt ende #daarligt!

26. Udgaar.

27. Hendes Smil lønkede ham, og hendes Øjne forvirrede ham - Spillede hun blot Komedie? - Hvorfor var hun uden Tøven gaaet med ham i Aften? - Hvem var hun?

28. Slut paa 1ste Akt.

29. Kan disse Øjne lyve?
2den Akt.

30. Ja, hvem var hun? Havde Onklen alligevel Ret? Var hun farlig? - Egil vidste det ikke, men alligevel førte han hende nogen Tid efter ind paa Egilsholm.

31. -Her er alle mine Stamfædre blevet viet, og her skal ogsaa mit Bryllup staa - engang!

31a 5 Teen blev i Dagens Anledning drukket Kl. 3.

32. Paa denne hyggelige Maade sneglede en Time sig af Sted.

33. -Hvor længe har De egentlig været ved Varie...Teatret, Frøken?

34. -En Maanedstid.

35. Udgaar.

36. -De er for god til at være til Skue for Gud og Hvermand. - Hvis jeg ordnede det saaledes, at De ikke behøvede at optræde mere, - vilde De da blive glad?

37. -Det kommer an paa - hvorfor - De vilde gøre det!

38. -~~Vi~~ Hvis det var, - fordi jeg - elskede Dem...

39. - Saa vilde jeg blive glad!

40. -Min Kontrakt!

41. -Ja, Jeg har købt Dem fri! - Jeg vidste jo, at De vilde det samme som jeg!

42. -Gid De altid vil betragte mig som Deres Ven!

43. -Som min V e n. - Og jeg skal være Deres ~~Vendinde~~ "Veninde"....

44. -Jeg forstaar Dem - alt for godt'.

45. -Regi! - Regi. De tager Fejl!

46. -Regi! Er det da sandt? Tør jeg tro, at De elsker mig?

47. Vil du da bo her - som min tilkommende Hustru?

48. Egil havde gjort alt for at kaste et festligt Skar over Deklarationen af deres Forlovelse. Slægten havde indfundet sig. Skeptisk ventede man paa "Mesalliancen", som nervøst lagde sidste Haand paa sit Toilette....

49. -Vi kan maaske endnu hindre Forlovelsen...

50. -En ung Pige - af ~~h~~ hendes tidligere Stand - kan ikke modtage en saadan Gave uden...

51. -Det er kompromitterende!

52. -Jeg vil vide, hvem der har givet dig en saa kostbar - og en saa intim Gave!

53. -Jeg tror ikke, du elsker mig, Egil. - Du er saa langt borte fra mig!

54. -Naar du har manet det Mistroens Spøgelse bort, som staar imellem os, skal jeg forklare alt!

55. -Se z paa mig, Egil - og sig, om du tror, jeg lyver!

~~56. -Jeg elsker dig. Og jeg har aldrig elsket nogen anden - og det er det...~~

56. -Jeg elsker dig, og jeg har aldrig elsket nogen anden. Er det ikke nok for dig nu, saa lad mig gaa.
57. Og atter sejrede hendes Øjne.
58. Men nede i Stueetagen gik Sladdereren...
59. -Baronesse von Pimpenstein siger, at hun har hørt...
60. -...Hun maa have forhekset ham. Han maa ~~xæra~~ være gal, naar...
61. -...Gudskelov, at den gamle Greve ikke lever...
62. Men Sladdereren forstummede.
63. Slut paa 2den Akt.
64. Kan disse Øjne lyve?
3die Akt.
65. Selv da Forlovelsen var en Kendsgerning, gjorde Slagten et fortvivlet Forsøg paa ~~t~~ at faa Forbindelsen hævet.
66. I Greve - og Greveinderaadet var den uenige Familie for første Gang enig.
67. -Husk paa vor Stamtavle, Egil. - Den første Trolle blev adlet paa Morten Luthers Tid. - Hvad tror dum han vilde sige til en Varietépige?
68. -Ja, rigtigt. Hvad vilde Morten Luther sige ...jeg mener altsaa, Egil, - Stamtavler og Plakatsøjler og - og - der var ikke Varieteer paa Morten Luthers Tid, ellers kan du tro....
69. -...Nu gik det fra mig. - Du ved, hvad jeg vilde sige!
70. ~~x~~ - Du maa vælge mellem hende og os! Gifter du dig med hende, - saa bliver du en ensom Mand!
71. -Lyver hun, - saa tror jeg ikke paa noget mere i denne Verden. -- Og saa bliver jeg alligevel en ensom Mand...
72. -Men taler hendes Øje Sandhed, -- saa kan jeg aldrig blive ensom, - hvad der saa end sker.
73. -I tror, at det er mine Penge og mit Navn, hun vil have fat i. - Jeg vil for at overbevise jer sætte hende paa en Prøve - nu - med det samme.
74. -Rigtigt. - Det var det, jeg vilde have sagt, men det gik fra f mig!
75. Jeg har noget sørgeligt at fortælle dig...
76. -Jeg er ruineret. Jeg er en fattig Mand!
77. -Aah, Gudskelov, - var det ikke andet!
78. -Naa, de er gaaet. - Vi har vist ikke rigtig hygget om dem!
79. Men netop samme Dag, - da Solen skinnede allerklarest, - drog en mørk, truende Sky hen over deres Himmel.
80. -Den er mig hellig, - for i den saa jeg første Gang dine Øjne!
81. Den fr Fremmede. (Egill Rostrup)
82. -Undskyld! - Min Benzin er sluppet op. De kunde vel ikke sige mig, hvor i Nærheden jeg kan faa nogle Liter!
83. -Jamen, - Beholderen var jo helt fuld!

84. - Det kendet jeg ikke noget til!
85. -Jeg forstaar ikke, hvorfor han bad om Benzin, naar Beholderen var fyldt til Randen!
86. Samme Aften.
87. Egil spillede daarligt. Han var nervøs, og Rigi havde ikke vist sig hele Aftenen.
88. -Naar du nu kommer paa Ladegaarden, saa skal jeg nok komme og spille med dig om Pebernødder!
89. Havde Egil set dette Blik, der tiggede om Beskyttelse, - da var alt maaske gaaet anderledes.
90. -Jeg synes, Rigi var saa underlig i Aften!
91. -Jeg tror, det er "Ladegaards-Udsigterne", der tager paa hende!
92. Et dumpet Brag lød - etsteds ix i Slottets Mørke.
93. (Brev) Jeg er rejst bort ~~med~~ med den Mand, jeg har givet mit Løfte.
Tilgiv mig Rigi.
94. ..."givet sit Løfte". - Hvem i Herrens Navn kunde hun have givet sit Løfte?
95. -Det var ~~ogsaa~~ ogsaa mystisk med den fremmede Automobilist i Dag...
96. ... og endnu mærkeligere var det, at da han trak Plaiden op i Vognen, syntes jeg, at Vaabnet paa Automobildøren....
97. ...var det samme som paa hendes Medaillon!
98. -Og det var hende, der kun havde spillet Komedie i en Maaned!
99. -Bare ~~du~~ du havde hørt efter mig. - Jeg kender...
100. -Jeg hader dig! Jeg hader dig! - For du har dræbt min Tro paa Menneskene!
101. Udgaar.
102. Herregud! Var disse smukke Øjne ikke mere værd, end at de skulde forsvinde i Fejeskarnet.
103. Slut paa 3die Akt.
104. Kan disse Øjne lyve?
4de x Akt.
105. Sommeren var død, og Efteraarsstormene gik voldsomt gennem de ribbede Træer.
106. Ogsaa i Egils ribbede Sjel holdt Vinteren sit Indtog, - og han var blevet en ensom Mand.
107. (Brev) ...hvorfor ser vi dig aldrig? De trænger netop til at komme ud. - Der er andre Kvinder, som....
108. (Brev) .... nu er det et halvt Aar, siden det skete. Folk har glemt det. Opgiv din Ensomhed....
109. -Er det en Kvinde, der græder, eller er det Vinden derude?
110. -Jeg har svoret at piske dig bort, hvis du nogen Sinde vovede at komme tilbage.
111. -Plyndret mig har du! - Bestjaalet mig, haanet mig, skændet mig!
112. - Gaa!
113. -Jeg - har - slæbt mig hen til din Tærskel - fordi jeg ikke kunde udholde - at du intet vidste - at du dømt mig, uden at forstaa....

114. Var det Elementerne, der blandede sig i Striden?.....
115. - Naar jeg blot maa fortælle dig alt, - saa jag mig bort. - Slaa mig, - hvis du vil -
116. - Aah, - at jeg aldrig skal faa Fred for de Øjne!
117. -Saa tal! - Men hvis du atter lyver....
118. -Jeg har aldrig løjet - og jeg skal ikke lyve!
119. -Mit Barndomshjem ligger langt borte, - og der levede jeg min lykkeligste Tid....
120. -Jeg kendte kun Sorger af Navn, indtil den Dag da Far skulde dø...
121. -Lov mig, at du vil gifte dig med din Fætter Micael. Vort Gods maa forblive i Slægten. - Lov mig det, - og jeg dør lykkelig!
122. -Kunde jeg andet end opfylde min døende Faders sidste Bøn?
123. -Havde min elskede, gode Fader kendt Micael til Bunds, da havde han aldrig forlangt dette Offer af mig!
124. -Micael stolede paa, at jeg vilde holde mit Løfte, og han gad ikke længere lægge Skjul paa sin afskyelige Last...
125. -Det var ham ligefrem en ond Tilfredsstillelse, at ydmyge mig ved at vise, at det kun var mine Penge, han brød sig om....
126. -Til sidst drev Fortvivlelsen mig bort fra mit Barndomshjem, som han havde forpestet....
- 127.
- ~~127x~~ - For at skjule mig - og for at glemme gik jeg under et paataget Navn til Scenen...
128. -Komtesse Sonja Mirko blev til - Rigi!
129. ~~128x~~ Og saa en Aften kom den Mand, - som blev alt for mig. - Alt!
130. -Jeg var helt lykkelig, indtil det Øjeblik da...
131. ---....Om man end rejser til Verdens Ende, kan man ikke flygte fra det Løfte, man har givet en Døende!
132. -Han fik mig til at skrive Brevet til dig...
133. - ... Og halvt med - halvt imod min Vilje - log jeg mig føre bort!
134. -Siden den Dag har jeg lidt og lidt. Jeg vilde udholde det, - men nu kan jeg ikke mere. - Nu - er det forbi. - For bestandig!
135. -Tilgiv mig, Sonja. - Jeg tror dig, og aldrig skal jeg tvivle om dig mere!
136. -Komtesse Sonja Mirko. I Lovens Navn arresterer jeg Dem som mistænkt for Mordet paa Grev Micael Mirko!
137. Slut paa 4de Akt.
138. Kan disse Øjne lyve?
5te Akt.
139. Nogle Dage senere fandt det første Forhør Sted.
140. Tjenerne fra Slottet gentog den Forklaring, der havde ført til Sonjas Anholdelse.
141. -Den Aften, Mordet fandt Sted, hørte vi som sædvanlig Skænderi i Musikværelset. - Det var værre end ellers....
142. -Da vi lidt senere kom ned ad Trappen, saa vi Komtessen komme fra Døren...
143. -Vi havde paa Følelsen, at der var sket noget. Vi kunde læse det i hendes Ansigt..
144. -Da vi en Time efter bankede paa...

145. .... var Døren laaset, - og ingen svarede!
146. -Ogsaa Døren fra Spisestuen var laaset....
147. ...og Nøglen sad indvendig!
148. -Mordvaabnet laa ved Siden af Liget....
149. -Hvad har De at sige dertil, Komtesse?
150. -Micael Mirko var beruset den Aften og endnu mere brutal end sædvanlig....
151. -Efter at det var kommet saa vidt, turde jeg ikke være paa Slottet mere!
152. -Da Liget laa presset op mod Døren til Balkonen, og da Døren lukker indad, kan Komtessens Forklaring ikke være rigtig!
153. -Kontessen kan umuligt være kommet ud gennem Balkondøren, og Mordet maa være foregaaet paa følgende Maade.
154. -Hun dræber ham - og....
155. Dette forklarer ogsaa, at Nøglen til Døren, der fører til Hall'en er borte!
156. -Er der da slet ingen, som tror paa mig?
157. -Jeg vil gerne have Tilladelse til at foretage nogle Undersøgelser paa "Mordstedet"!
158. Nogle Dage efter fandt det næste Forhør Sted.
159. - Vil De, Grev Trolle, her gentage Resultatet af Deres Undersøgelser!
160. -Da jeg kørte hørte Komtesse Mirkos Forklaring, nærede jeg Haab!
161. -Og da jeg under min Søgning efter Medaillonen bag Reolen fandt den savnede X Nøgle, blev mit Haab til Tro!
162. -Og min Tro blev til Vished, da...
163. - Bruddet var friskt...
164. -Der foreligger altsaa et Ulykkestilfælde og intet Mord! - Mord er aldeles udelukket!
165. -Efter at jeg personlig har foretaget en afsluttende Undersøgelse paa Ulykkesstedet, maa jeg i et og alt slutte mig til Grevens Opfattelse!
166. Da Sagen var hævet..
167. -Du stod med dit eget Billede i Haanden den Dag, - da du krævede mig til Regnskab for Medaillonen!
168. Kort Tid efter oprandt Bryllupsdagen.
169. -Jeg ser slet ingen af din Slægt. - Er Familien endnu i Harnisk, Egil?
170. - Ja, kære Sonja, - De er alle i Harnisk - i Dag!
171. - Det er varmt at være Sardin! - Puh! - Og jeg, som troede, at jeg kendte Kvinder!
172. Slut.